

28/5/18
57 ВАРНЕНСКИ
КОРЕНЬ

Органъ на Културно-Просветното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя	Год.абонаментъ 20 лв.	Редакция и администрация въ клуба	Обявления се приематъ	Броя
3 лв.	Излиза ежемесечно.	— Варна, ул. „6 Септемврий“ № 23.	по споразумѣніе.	3 лв.

Първата годишнина

отъ издаването на нашия вестникъ, органъ на Културно-просветното Икономическо Дружество „Барнатски Коренникъ“ изтече. Днесъ почваме втората годиничина. Всички съмъ на слухи за разпространение на писмата и за здрави на Д-рого, когото всички му с който ние сме съмъ съдържанието и грижите му. Новият година е избрана една нова четвърт наше членове, които избрали и по която съмъ съдържанието и грижите му. Това съдържание и разбирание, което единодушно се споделя отъ всички дружествени членове, е и на всички разумни и съзнателни граждани. Ние не гледаме на стопанската ни община през очилата на партизанство, на демагогията, а гледаме да я запазимъ отъ разхищнически наклонности на лица съ чувство на разочителност, да изведемъ отъ това безизходно положение, въ което тя сега се намира, да се предаде управлението въ ръцете на безкористни, честни, преданни, милующи за нея лица. Поведохме тая енергична борба и ще я продължимъ, защото изпълняваме съ преданост и себеотрицание единъ дългъ къмъ идеята и задачите на Д-рого ни и къмъ съзнателното гражданство. Ние се боримъ и ще се боримъ противъ тая нечиста партизанщина и демагогия въ общината ни, които се поставятъ по-горе, по-високо отъ нея, отъ фактори, които тънатъ въ партизанското мячило, пръскащо отвратителна вонь около себе си. Ние се гордъемъ, че нашия вестникъ, който се чете отъ две хиляди души — членове на Дружеството ни и нечленове — изпълнява ролята си, като инструментъ отъ първостепенна обществена важност, който се използува правилно, разумно и целесъобразно, който принася неоценими услуги за подържане народния духъ на коренните жители, за тяхното възпитание, за обогатяване на тяхното знание, и, най-после, за тържеството на възви-

жения имъ и благороденъ и-
щарль, на който ние служимъ
съ преданостъ! Изпитваме гор-
во чувство, че в. „Варненски
коренякъ“ достойно и добро-
вестно защищава, повтаряме,
интересите на гражданството
обще и беспристрастно дава
съйтъ критики на онзи инсти-
тутъ, съ който има съприкосно-
вение, и на дългата му. Послед-
тъ тръбва да бѫдатъ подъ-
и, истална покривка, а не подъ-
мрачна за да не се вижда това,
което се върши, което засъга
сѫдбата на гражданството. Из-
насяйки всичко, което подрива
стопанството ни, критикувайки
нѣкои неджзи, слабости на стопан-
ските фактори, не се водимъ
отъ лична умраза къмъ послед-
нитъ, а отъ изпълнение единъ
нравственъ дългъ къмъ настъ,
като коренни жители, дългъ
къмъ родния ни градъ, дългъ
къмъ съзнателното граждан-
ство. Смѣло и неустранимо сме
ратували и ще ратуваме до по-
следнитъ си сили за тържество-
то на идеала на коренния жи-
тель! Нека факторите да не ис-
хажатъ да работятъ скрито, обра-
дени съ китайска стѣна! Напа-
даме тая стѣна, ще я рушимъ
и ще изнесемъ постепенно не-
красивите имъ похвати, и ще
отбиваме всички тѣхни контра-
атаки, като ги принудимъ да се
оттеглятъ отъ позициите си и
се прибиратъ тамъ, отдето сѫ-
дошли. Дигаме и ще дигнемъ
високо нашето знаме съ зовъ:
„надъ всичко стопанска ни
община!“ Чувствителността на
тия фактори е толкова силна,
като тая на мимоза, щото изда-
ва тѣхното болезнено чувство
на слабость и гузност. Ако ние
изнасяме предъ гражданството
неджзите, покварата, разточи-
телността въ стопанството ни,
което се управлява отъ тия фак-
тори — мними доброжелатели;
ако ние дигаме високо гласа си
противъ тия пороци, противъ
дивата партизанщина, демаго-
гия, това не означава *парти-
занство*, това не означава *от-
рицание*. Който подържа подо-
бно обвинение, той не е въ съ-
стояние да разбира благотвор-
ното влияние на добросъвестна
и открита критика. Ние не сме
единостранчиви въ критиката си.
За добрите дъла ние отдаваме
нуждната похвала и ще отда-
демъ, но за лошите ние безпо-
щадно бичуваме и ще бичуваме,
безразлично кои сѫ факторите.

които управляватъ стопанството ни. Ние не можемъ лишенърно и продажно да удобряваме всъкъ дѣло на стопанскиятъ фактори. Задачата ни е ясна, опредѣлена и, следователно, никакви заплашвания, неудобрения, отъ кѫдето и да произхodятъ, не ще ни спратъ да вървимъ по пътя на истината, на добре разбраниятъ интереси на кореннитъ жители, отъ каквато и да е народность, до тържеството на възвишения имъ идеалъ, защото, както казахме, това разбираніе и схващаніе единодушно се споделя отъ тѣхъ. Заявяваме, следователно, открито и нестеснено, че ако ние, кореннитъ жители, изпаднемъ въ положение на васали, на покорни изпълнители на външни и странични заповѣди да не можемъ да продължимъ до край дѣлото па начертания правъ пътъ, ако се оставимъ да се увлечемъ отъ привидни доброделателски, примамливи демагогски пазарльци и наддавания ние обричаме идеала си на неминуемо проваляние — въжделената мечта на политическата партизанщина! Ето защо, трѣбва да имаме всѣкога предъ себѣ си високата благородна цель на която сме преданни, да съ средоточимъ всички наши усилия за изпълнението на тази цель, не гледайки ни на лъвови ни на дѣсно, а право предъ себе си.

Чарлсъ Дикенсъ*)

Превѣль отъ английскаго

В АРХА

Незначителните места, где се води война, где се извършва убийство или где се построява железнница, добиват широка известност. Настоящата северо-източна война направлява вестникаря да изучи най-

*) Чарлсъ Дикенсъ (1812 — 1870) биљ най-популярнъ новелистъ въ свое то време. Баща му е покелалъ да следва правото, но той се спусналъ въ дейния животъ, като рапортъръ на лондонските вестници. Това поприще му е дало възможност да наблюдава характеритъ и нравите на бедната класа. Той написалъ много томове. Той е биљ основателя на в., *The Daily News* — единъ отъ днешните голѣми английски вестници. Това вестникъ поприще не му се харесало и пакъ почналъ да пише новели. Той се прочулъ като новелистъ въ Англия и Америка. Въ 1850 год. той е биљ на творчески да издава седмиченъ вестникъ, на речень "Household Words" — Домашни Слова —, който е добиљ голѣмо разпространение. Между най-прелестните работи на Ч. Дикенсъ сѫ неговите Коледни приказки (*Christmas Stories*,). Дикенсъ отъ преумора, отъ изтощение се е поминалъ внезапно въ 1870 г. — Настоящтъ редовенъ за „Варна“ сѫ преведени отъ 23-ий томъ на работите на Дикенсъ, подъ названието „Household Words“ и сѫ предадени въквърте поради тѣсните колони на вѣстника.

Преводачът

внимателно атласа и да намърши място въ картата на онези имена, които за първи път се явяват въвестника, като сцени на важни събития. Варна е най-последната датирана

бития. Варна е най-последния debut
Голѣмо значение е дадено на единъ рапортъ, че „единъ руски военъ корабъ се е забелѣзalъ да прави рекогнацировка около Варна; че „английския консулъ е напустилъ града“, и „ужасъ е обзель търговци тѣ въ Варна.“

Тази страшна новина би минала безмълвно, мълчаливо, ако мнозинството отъ читателите знаятъ, где Варна е разположена. Тъхното незнание, обаче, е най-малко извинително, защото хлъбътъ, който ядатъ, е направенъ отъ житото, което се изнася отъ Варна.

нася отъ Варна.

Варна — пристанището на България, настоящето място на войната — както много други градове по бръговете на Черно Море, бъше преди 50 години, съборъ на колиби. Тя сега е доста важна и се управлява отъ турски „Мирмидоръ“ или Паша.

Паша.
Преди превземанието на Варна от русите, съ изключение на свещениците, малцина говореха на гръцки. Всички почти говореха по турски. Забранено беше на всички да отварят прозорци въ дървени тъси къщи към улицата. Светли ната влизаше чрез няколко дупки.

Варна бъше въ онова време гар низоненъ градъ и имаше опасност отъ присъствието на шпиони.

от присъствието на шпиони.

Търговията напредваше. Преди 11 години живота е биль много евтина. Три яйца стрували една пара, ко кошка 15 пари. Сега яйце струва 1 пари, една кокошка — 2 гроша. Порано хлѣба не билъ добъръ, но сега гръцкиятъ хлѣбъръ, г. Агалидис изважда превъходенъ хлѣбъ, и даже има изностъ отъ Варна, който втори износенъ градъ следъ Одеса. Модата на женитѣ и мжжетѣ почва отъ 1850 г., която се принесе отъ Цариградъ. Улиците на Варна, както и на други градове на Турция, са тѣсни, извиращи, неправилни, мръсни и обикновенно непостлани. Калата е дълбока предъ житнитѣ хамбар и „Татаръ-капусу“. Климатътъ, въоще, е добъръ, и водата (чешмите за пиеене е отъ превъходно качество). Обикновената храна е пастърма, суджукъ, зеле и бобъ. Съгласно дневния обичай, къмъ края на м. сега темврий всѣко семейство приготвлява зимни припаси: прасъ, цвекло, кревизъ, моркови, красавички и др. Къмъ носътъ „Сонгалжъ“ се наименува склонъ на хълмъ.

Градът има пет врати, отъ които три — две къмъ сухо и едната къмъ морето — съж всѣкидневно отрите; първите две до залѣза сълънцето, а последната следъ половинъ чашъ за удобство на търговци и екипажа на корабите. Пазря на зеленчукъ е богатъ както рибния. Въ околността на Варна има ловъ на сърни и заяци. Динпатки се намиратъ въ езерото и болата. Бекаси, яребици и пътници не се срещатъ често. Околностъ на Варна е живописна. Покрай пътя за Балчикъ има лозя, които

1) До сега има още подобни къщи ул. Княжеска 1 уч., до училището на г.

тъ превъзходно грозде, има зеленкови градини.

Като морско пристанище, Варна могла скоро да съперниччи на Осса. Пристанището, макаръ незадено отъ източните и юго-източните вътрове, е достатъчно запазено съверните и съверо-източните вътрове, най-опасните, които върлува въ Черно море. Входът на залива е живописенъ. Имаше предложение да се открие каналъ между днешнището и Девненското езеро, който случай ще биде най-безопасното място за корабите и най-добрата точка въ Черното море. Въ 1847 г. когато Султана посетилъ Варна, планът бил сложенъ пред него, но вследствие на огромни разноски, той не се съгласилъ да изпълни плана. Има ручей, който се нарича отъ туземците „Дерсъ“, който кара нѣколко воденици. Какъ е сега пристанището, много коли го посещаватъ. Преди две години числото на корабите възлиза на 430, отъ които само единъ английски. Преди една година числото намали на 272, отъ които 8 са английски. Австрийските паранди посещаватъ Варна два пъти въезъ седмицата за пътъ къмъ Цариградъ и Галацъ. Споредъ статистиката износът на кокошки възлиза до 200,000 и яйца до 5,000,000.

Варна е много важенъ пунктъ. Тя е гръска столица на България, както се е Дунавска столица. Отдавна съществува про пътъ за съединяване на двата града въ железнодорожна линия. Много чуждестранни консули даватъ се установиха въ Варна. Въ 1847 г. за първи пътъ представители на английската търговия и политически интереси бѣше г. Neale, когато скорошно заминаване отъ Варна се отбележи въ английските весици.

Житната търговия е предназначена да обогати Варна. Недавна българи получиха разрешение да изнасятъ жито направо въ чужди страни. Въ нѣколко години мнозина варци се обогатиха, които представиха гърци търговски къщи въ ариградъ. Г-нъ Вретось, последният гръцки консулъ въ Варна, съобщи ни, че мнозина се обогатили благодарение на невѣжеството на българи селяни, които взеха колата си житото за проданъ въ Варна. По пътя месити, служащи търговци, преглеждали житото, спазрявали го и давали името на търговеца, за когото пазаръка становала. Но когато кърванът отъ 30 или 40 коли пристига предъ имбарката, търговеца отново преглежда житото и често отказва да го получи, казвайки на селяните, че гордата цена е дадена и качеството на житото не отговаря на тая цена. Това тѣзи бедни българи, знаеши, оже би, че нѣма спрѣсъ въ пияница или нѣмайки възможност, поради късото време, да търсятъ другъ упувачъ, въ тѣхната простота тѣ олучаватъ, каквото имъ се предложи. Това не е края на тѣхните забуи, защото фалшиви мѣрка „широки“ се употребяватъ, като взема овче 2 или 3 ока²) „ние често“, азва г. Вретось, „сме видѣли, какъ єзи нещастни хора, съ сълзи на очи се оплакватъ отъ тази измама“. Тѣзи подробности за търговията, която се води на изтокъ, не могатъ да не бѣдатъ за настъ интересни, ащото този е начинътъ, по който може би, се снабдяваме съ житото, отъ което е направенъ хлѣба, който днесъ ядемъ.

Въ недалечно бѫдеще полянитъ долините на България, които се съюзятъ необработени, можатъ да бѣдатъ между най-важните китници на Европа. Разбира се, че ще време, когато ще се величатъ съ напредъка на цивилизацията, тъй щото струва си мястотъ земедѣлци да обработятъ земята си. Улесненията на съобщенията, ако не попречи войната, ще създаватъ нови пазари за английските токи по двата бръга на Дунава и по бръзовете на Черно море.

²⁾ Както сега нѣкои тютюнокупувачи сършатъ това.

Архим. Иннокентий.

Копирните книги на Варненската българска община. (1868 – 1876 год.). (7)

„Научихме съж отъ достовѣрно място че, и прѣди нѣколко дена съж ходили по селата, както и пръвъ нѣкой си отъ младите, да да прѣдумватъ проститъ селяни и защо? Не знаемъ! Нія по правителственна длъжностъ, Вы питаме и искаме за туй да ны ся изтѣлкуватъ? а напротивъ на Вазы тежи отговорностъ тѣ прѣдъ правителството и община-тѣ“.

„Писмата Ви отъ 28 прошлаго имаме на ръцѣ, въ тѣхъ иматъ единъ мяжду, другите тѣрдѣ непростителна погрѣшка, за която имаше да видимъ, тогава, когато врѣмято дойде и то насъко“.

Копиетата отъ писмата на стр. 154 до 174 не съдѣржатъ нищо важно и съществено.

На стр. 175 е помѣстено копие отъ писмата съ дата 19.XII 1868 год. до Председателя на Българската Община въ Русе, което, като важно по съдѣржанието си, предаваме го изцѣло.

„На 16-ти того благополучно престигнахъ Тѣхно Преосвященство Г. Г-да Доротей Софийски и Х. Иларіонъ Ловчански, кръсто торжественно прѣехме, като имъ отдахме прѣличната честь. Тѣхъ съ голѣмъ алай изпроводихме на 17-ти того до парадътъ.“

Този градъ понеже отъ незапомнено врѣмя е билъ лишенъ отъ Български Владика, а народътъ Български тукъ желае чрезъ-мѣрно презъ идущите св. празници да има Н. П. Видински Г-нъ Антимъ който, като чомъ престигне у градъ-тѣ Ви, умолете Го отъ Нашъ и Вашъ странъ да дейде тукъ за изуцътъ Св. Недѣля на 22-ти, или въ понедѣлникъ за Рождество Христово за да служи въ тукашинътъ Български църква. — Прѣди да тръгнемъ за тукъ два дена напредъ, ны извѣстявъ съ телографа или писмено, за да можемъ предварително да ся пригответъ и Го посрѣдниятъ.“

„Неговото пресътвие и служба ще бѣдатъ за народната гордост и за впечатление на тукънътъ върлъ непрѣятелъ гръко гагаузи“.

На стр. 176 и 178 съж помѣстени копия отъ две писма съ дата отъ 19 XII 1868 г. до свещ. К. Джновски и Архим. Панарета, съ които имъ се съобщава за пристигането и тържественото посрещане на Доротея и Илариона. Въ писмата между другото се казва: „На Св. Пророкъ Да наименува Отецъ Иларіонъ дойде въ църквъ съ діакона си, който облечанъ въ мантіята си стоя въ столътъ до отпусъ; Той изрѣче едно тѣрдѣ трогателно слово, което разпали съчкы-тѣ слушатели (писмата до о. Панарета), разплака съчкъ народъ (писмата до о. Джновски). Послѣ ся облече въ ономата си и за лѣчи бѣзца, въ училищната стая дари съчкы-тѣ ученици“ — Съобщава имъ се, че се очаква Антимъ и че ще искашъ да го задържатъ за Р. Христово, за което ще имъ се пише предварително за да бѣдатъ и двамата тукъ и взематъ участие въ службата.

На стр. 177 и 179 е помѣстено копие отъ писмо съ дата 19.XII 1868 г. до членовете на Българ. Община въ Цариградъ, което привеждаме изцѣло.

„Пополяни ѝ Ви слова и околните писма, както прѣвъ-тѣ тѣ и посѣдънъ тѣ прѣехме, което врѣмяно проводихме.“ —

„Благодарителното писмо за Н. И. В. Султана нѣма да направимъ и проводимъ, преди да ся извѣстимъ: че, Н. В. Преосвѧщ. Г-нъ Иларіонъ съ други-тѣ ны народни Пастири съ служили — Обаче като служатъ и ны проводихъ едно копие смѣ готовъ да го направимъ и проводимъ“.

„Писмата за Пазарджикъ и Провадия не проводихме и Вы ги връщаме назадъ, защото тѣ съж ся подписали погрѣшно. Тва безъ да знаешъ: че, Пазарджикъ, Провадия и Балчикъ принадлежатъ на Тукашинътъ Бъл-

гарски община и Епархия. Пиши ѝ имъ направо ѹоще ги съвѣтвate отъ сега да ся направо споразумѣватъ, нъ ныя Ви казваме, че тва става пречинъ за развалатъ на тукашинътъ община, което не вѣрваме да го желаетъ! Заради тва Ви молимъ за напредъ, трѣба за всичко да ся тнасятъ направо до тукашинътъ община, а тя е длѣжна да ся споразумѣва съ вънкашнътъ градовъ, и само тогава, съ тѣ като ся постъпва съ запазва достолепието на главнътъ община... Въ денътъ когато прѣвжътъ литургия извѣршватъ народните ни Пастири, желаемъ за едно съ съсѣднътъ българ. община да ны извѣстити съ телографа за да тържествуваме и ся веселимъ него денъ и ныя по вънъ“.

Следва.

Много право е отбелѣзъль единъ отъ меродавните Софийски ежедневници за голѣмото всенародно бедствието отъ земетресението, че „Провидението винаги и жестоко и мѣдро и изпраща това ново изпитание“. Действително това е така.

Науката съ своите многочислени теории е безсилна да установи истинските причини на земетресенията. Споредъ другъ единъ провинциаленъ ежедневникъ, „геология е установила, че всяка година се случава 30,000 голѣми и малки земетрѣса“. Пита се: на какво би се обѣрнала нашата земна планета, ако тия земетрѣси бѣха всички катастрофални? Тя би се обѣрнала на единъ хаосъ и на нея не можеше да съществува никакъвъ животъ. И въпреки тия хиляди земетрѣса тя съществува. Провидението щади своето създание. Мѣдро го направлява къмъ достигане на неговите цели. Човѣкъ, тоя венецъ на Божието творение, който е съумѣлъ да впрегне за своя полза електричеството, парата и въздушните вълни, е безсиленъ да се спре съ страшните природни стихии и явления, които носятъ неописуеми бедствия на цѣлото човѣчество. Той волео-неволео прекланя глава предъ Ония, Който е Алфа и Омега, начало и конецъ (Откр. 1:8), Който умъртвява и съживява (I Цар. 2:6), защото Той е Същиятъ, Който, като погледне къмъ земята, тя се тресе, допре се до планините, и тѣ димятъ (Пс. 103:32).

Ето защо, и Църквата въ дни на такива природни всенародни бедствия е отредила специално богослужение съ усилено молитви, разказание и опомняване на своите чеда, да моли Всевишния да отврати своя праведенъ гнѣвъ и заради грѣховете и беззаконията да не погуби своите създания, а да ги пощади.

Трѣба да се опомнимъ. Преди всичко у насъ е изсъхнала най-високата християнска добродетель — любовта. Това ни свидетствува настоящиятъ животъ. Сега е моментъ да я проявимъ. Предъ насъ е настоящата диллема изказана отъ Бога чрезъ св. Пророка Исаи: Ако поискате и послушате, ще ядете благата земя; ако пъкъ се отречете и упорствувате, мяръ ще ви изтрѣбятъ. Защото устата Господни говорятъ това (Ис. 1:19—20).

Архим. Иннокентий.

За хлѣба.

Въ миналия брой писахме по този жиженъ въпросъ за настъ, което съществува между жители, и поканихме комисарството при общината, да излезе предъ Гражданството съ едно изложение, въ което да изтъкне съ положителни цифри, че ползата, която иматъ мелничаря и хлѣбаря, е минимална и напълно оправдателна, за да се освободи гражданството отъ убеждението, че съ този тѣ важенъ въпросъ, се спекулира; но, комисарството не благоволи да обѣрне внимание на тази покана и продължи старата си метода, съ кратки съобщения, да явява на гражданството, че поради поскъпването на житата въ борсата, цената на хлѣба се повишила.

На 22 Априлъ, Недѣля, въ клубното помещение, при една беседа за въпроса съ хлѣба, разгледахме подробно, предъ нашите членове, положението за поскъпването му и дойдохме до заключението, че сериозни виновници за повищението на житата, не съ нито житарите тукъ въ града или по околните гари, нито картела на мелничарите, нито пъкъ хлѣбарите, защото никое отъ тия съсловия, не е въ състояние да предпреме каквато и да било сериозна спекула и да държи положението на пазара така, както диктуватъ неговите интереси, понеже между другите условия необходими за такива инициативи, съ потрѣби и грамадни капитали, които у насъ липсватъ; следователно причината за поскъпването на житата трѣба да се търси въ липсата на производителите, вследствие, може би, на осъж-

дност или на неизвестната перспектива за бъдещата реколта; като се прибави към тия причини и слабото плодородие на текущата реколта въ известни области на страната, плюсъ последните нещастия в Южна България, се явява естествената необходимост, за посаждането на житата, респективно хлеба. Но срещу това повишението можеше да се противопостави Комисарството ни, ако е биле предвидливо и смело и сътова щеше да оправдае предназначението си, инъкъ не намираме съмнение за съществуванието му ако въ подобни моменти, не е въ състояние да даде на гражданството ония облаги, които, то именно очаква от този институтъ.

Единствения способъ за осигуряване града съ ефтинъ хлебъ, бъл на време още, когато цените на житата тукъ варираха между лв. 650 до лв. 7 кгр. за качество 76 тегло съ 8% ржъ и 1% чужди примеси, Комисарството да закупи известно количество жита по тия цени и сътова поне отчасти, за известно време, да осигури града съ ефтинъ хлебъ, но въпреки предупреждението на предвидливи граждани, че тръбва да се взематъ сериозни мърки за хлеба, въпреки предложението да се ангажиратъ извънътни количества жита, намиращи се тукъ въ депозитъ по цена лева 7.35—7.40 кгр. качество 79 тегло съ 2% ржъ и 1% чужди примеси, Комисарството не направи нито едното, нито другото; не се осмели да ангажира тия жита и на 30 мартъ, тия същите жита отлеѓаха къмъ Червенъ-бръгъ по лв. 7.72⁵ кгр. Днесъ същото качество се купува по лв. 8.90—8.95; грамадна разлика въ сравнително кратъкъ срокъ.

Говорятъ, че Комисарството не се осмели на покупки предъ видъ рисъкъ за спадане на цените и големите разноски, които биха последвали за лихви, депозити, персоналъ и др. Този страхъ не е основателенъ, защото се знае отъ всъки, че Мартъ, Априлъ и Май, съглаждатъ тъй да се каже месеци и презъ това време житата сравнително съ общата реколта на страната и износа, се повишаватъ; изтеклиятъ 3 години 25, 26 и 27 нагледно доказватъ твърдението ни. Презъ 1824 год. началото на житния сезонъ, цените на житата започнаха отъ лв. 6.50 и съ малки вариации, достигнаха къмъ края на м. май 1925 год. лв. 7—кгр.; презъ 1925 започнаха отъ лв. 6.60, за да достигнатъ къмъ края на м. май 1926 г. лв. 7.65; презъ 1926 г. започнаха отъ лв. 6.10—6.20, и достигнаха къмъ м. май 1927 г. лв. 7.35; а въ 1927 година презъ Августъ започнахме съ цени лв. 6.25—6.30, достигна презъ януари т. г. лв. 6.80 и продължи до края на м. февруари, а въ началото на мартъ се повиши на лв. 7. до тигна къмъ края 7.45 лв. за да започне въ началото на м. априлъ съ лв. 7.60 и къмъ края на същия месецъ стигнахме цената лв. 8.60. Особено въ края на мината година, когато се узна, че реколтата на царевицата, въ известни производителни центрове, е компрометирана и недостатъчните резерви на другите култури бъха на лице, ясно бъл като бълъ день, че ще имаме търсене на жита, вследствие на което и повишението на цените, следователно страхъ отъ рискове за спадане бъл изключенъ. Колкото за организацията и др., тъжъ съ второстепени въпроси, които много лесно биха могли да се уредятъ съ помощта на самите търговци житари при минимални разноски. Значи, не страхът отъ рискове, но липсата на съобразителност, на компетентност, на инициатива, съединението причини, които спръхна Комисарството да извърши тази тъй полезна за града акция и, само това гражданство днесъ, плаща всъкдневно разлика въ цените на хлеба около 4000 лв., а до началото на новата реколта около 4 miliona. Ето защо, отговорните общински, властници, съвиновни и отговорни предъ гражданството, което въ тази и безъ това страшна криза на безработица, се принуждава да плаща по лв. 9 — кгр. хлебъ.

П. В.

Б. Ж. С. „ЛЮБОВЬ КЪМЪ РОДИНАТА“

Клонъ Варна.

№ 57

28 мартъ 1928 год.

гр. Варна.

Господине Министре,

Свидетели сме на едно разлагане на нашите добри нрави, което отъ денъ на денъ се повече и повече се засилва. Причините на това печално явление съ много, а самото то е твърде сложно, за да го обяснемъ съ настоящето си изложение, но съществаме, че нашъ дългъ като български граждани и граждани е да кажемъ това, което знаемъ и виждаме, а Вашъ повелителенъ дългъ, като ръководникъ на народната просвета, на нашето духовно и нравствено излагане, е да спомогнете съ своята компетентна намѣса, да се ограничи нарастването на злото и да се взематъ мърки за неговото постепенно премахване и изкореняване.

Господинъ Министре,

Душата на българката и българина системно се троши. Въвсто необходимата и здрава духовна храна, нашите книги, списания и вестници твърде често и поднасятъ порнографна литература, или статии съ лични нападки, във които се хвърля къмъ всичко, що може да бъде свето и чисто за единъ просветенъ, издигнатъ духовно и нравствено човѣкъ. А тъй наречената весела частъ въвънъко наши вестници, въвсто да бъде наистина четиво, което чрезъ съмѣхъ, чрезъ хубавата, смилената, безобидна закачка, да посочва неджзи или пъкъ да буди веселост и съмѣхъ за почивка на човѣка, често пъти е изпълнена съ работи, които подхвърлятъ на долна и низка грава това, което всъкога тръбва да остане чисто и неопятнено. Тука, жената, майката, съпругата, съпътствени подъ свѣтлина, която, като убива високите чувства на почить къмъ тѣхъ, подрива всичко що е истинско човешко. И като помисли човѣкъ, че всичко това жадно се погълща отъ некритичните и още крехки души на нашите деца, нашите ученички и ученици — страхъ го хваша за бъдящия животъ и нравствено развитие на българския народъ. Лишени отъ елементарски човешки съвѣтъ жадни за материални облаги, или заблудени отъ манията за лесно добиване слава, мнозина пишатъ работи подъ примамливия външенъ обликъ на който е скрита вредата на пагубната литература. А други превеждатъ и печататъ чуждъ литературенъ съмѣхъ съ ясно съзнатата целъ да подмамватъ четци купувачи, като разпалватъ страсти, като смущаватъ неокрѣпнали съвести и воли, като ги превързватъ къмъ по-добро четиво, за да могатъ по-лесно да трупатъ пари. И нито единъ, нито другите се замислятъ върху това грамадно зло, което по необходимост следва подиръ тѣхната пагубна дейност. До кѫде е стигналъ упадъкътъ на чувството за лична отговорност и свѣтън предъ съвест и общество свидетелствува много факти, чието изброяване съмѣтаме за излишно. Достатъчно е само да припомнимъ, че е единъ нашъ писателъ напечаталъ порнографиченъ разказъ въ вестникъ, безъ свѣтън теоритизиране, че това било чисто изкуство и че също тъй на последъкъ нѣкой бъл рекламиралъ заведението си съ туй, че въ него има „малка симпатична госпожица, която е винаги въ весело настроение и клиенца ще може да изеде сладката си при особено разположение“ — за да разберемъ до кѫде ще отидемъ по пътя на разлагането на нашите нрави.

Наредъ съ това нашите вестници пишатъ само за подвигите на апаши и разбойници или самоубийци, като често пъти се стараятъ да намърятъ и подчертаятъ героичното у тѣхъ, а твърде малко застъгатъ или пъкъ никакъ не пишатъ за истинско-героичното, което хората на честта, на съвестта вършатъ и единството вър-

Чрезъ Господина Директора на Междуката Гимназия.

гр. Варна.

До Господина Министра на Народното Просвещение.

гр. София.

ху което се крепи нашия животъ и нашия напредъкъ. Нѣма защо на дълго да се спирате върху проявите на нашите долни партизански страсти и нрави върху тая каль, която се хвърля налево и дѣсно върху всички общественици и др. дейци, съ единствената целъ да бѫдатъ тѣ очернени и унизи. Твърде известно е това зло, за да съмѣтаме че ще каже нѣщо ново, но *нemojемъ* вече да не викаме високо че е дошло време да се заработи и противъ него.

Друго едно зло съ повечето отъ филмите на нашите кинематографи, а въ туй число и на ученическите. Не е тайна за никого, че съ своите криминални и апашки драми, тѣ възпитаха и подготвиха апашълка вънаст. А и днесъ съ подобни филми или съ картини, въ които има само блѣсъкъ и развала, тѣ оказватъ особено силно въздействие върху млади и стари. Не отричаме, че между филмите има и такива, които могатъ да оказватъ благоприятно влияние, но и въ тоя случай тръбва да се забележи, че не всъкога тѣ добре и правилно се разбиратъ.

Наредъ съ кинематографите вървятъ и нашите театри. Поради обстоятелството, че напоследъкъ, съ общия духовенъ упадъкъ и разлагането на нравите, а засили интересъ къмъ лекото, или къмъ туй, което дава храна на чувственото, на животинското у човѣка. Много отъ нашите частни и общински театри поставятъ пиеси, които не само че нѣматъ каквато и да било художествена стойност, но съ лишени изобщо отъ всъка стойност. Като не оказватъ никакво идеино художествено въздействие върху зрителите, много отъ тия пиеси, обаче, спомагатъ за упадъка на нравите.

Като имаме всичко това предвидъ и като искренно милѣмъ за доброто бѫдатъ на нашата народъ, Настоятелството на Д-вото „Любовь къмъ родината“ ведно съ настоятелствата на Родителско-Учителските комитети при двесте гимназии въ града и на родолюбивите организации „Родна защита“ и „Кубратъ“, следъ размѣна мисли взехме решение да се обѣрнемъ къмъ Васъ, Господине Министре, а същевременно и къмъ всички духовно издигнати общественици, литератори, журналисти и др. да направимъ необходимото, за да се премахне злото, като се вслушате и въ следните наши искания:

1) Най-строго да се преследва и унищожава порнографната литература, като издатели и автори се наказватъ най-строго, съгласно чл. 230 отъ Наказателния законъ, и като това наказание се присъждда бързо и като не се позволява никакво обхождане на закона.

2) Чуждите произведения предварително да се одобряватъ отъ компетентно място преди да се превеждатъ.

3) Да не се печататъ порнографни романи и разкази въ нашите вестници.

4) Да не се излага на долень и безравственъ присъмѣхъ жената, като майка и съпруга.

5) Да не се описватъ убийства, кражби и самоубийства, като дѣла героични, понеже това действува твърде много върху въображението на хората и ги прави лесно податливи на постъпки отъ подобенъ характеръ.

6) Да се нареди строгъ контролъ на младежите, които посещаватъ кинематографа, като даватъ недостъпни за тѣхните разбиране филми.

7) Да се контролира най-строго филмите, писателите като се запрещатъ вредните или безсъдържателните комедии, драми и фарсове.

8) Да не се позволяватъ срамни реклами или такива, които унижаватъ хората, или будятъ у тѣхъ ни-

ски страсти.

9) Да се направи всичко необходимо, за едно по-здраво, обществено и религиозно, нравствено възпитание на нашата младеж, защото съ чрезъ това ще могатъ да се достичатъ добри резултати и да се противодействува на разпространените вече тъй нашироко зараза, които застрашава нашето бѫдатъ къмъ народъ.

Председателка: Ир. Бъръчка

Секретарка: В. Пашева

Председ. на Родит.-учит. комитет при междуката гимназия: Х. (не се чете)

Председ. на на Р. У. К. при дѣл. гимназия: Е. Н. Сарайдарс

Окр. Водачъ на Б. Р. Защита: Печигарс

Областенъ Воевода на Б. Н. С. Кубратъ: Абаджие

† Кръстю Ив. Мирски.

На 7 май т. г. се навръшватъ семе години отъ смъртта на един отъ отличните наши съграждани, много заслужилиятъ, особено за нашия градъ, покойниятъ Кръстю Ив. Мирски.

Макаръ да се е писало и говорило за покойния, нѣма да се сбърка, ако по-често се пише, особено днешно време, за самостръжени и безкористни дейци, които съ свързано и дѣла служатъ за примирение и назидание, особено за ония, които носятъ тежкия товаръ на общността, учители и ръководители между своя народъ и съграждани. Такъ единъ общественикъ, чието име навръшеници не тръбва да забравятъ никога, е именно покойниятъ Кръстю Ив. Мирски.

По случай гедишнината отъ смъртта му, считаме за свой повелителъ да запознаемъ читателите съ едно бѣгло описание на живота му.

Покойниятъ е роденъ въ гр. Кърджали, който е далъ редица родолюбци, духовници, учители и пр., преди времето на нашето възраждане, на именемъ 1852 г. Първоначалното си образование е получилъ въ родния градецъ. Отъ малъкъ още е проявилъ голъмъ любознателност къмъ науката. Като юноша въ гр. Банско, покрай занаята на абаджийството, презъ който виждаме да минали почти всички наши дейци, онова време, той се заема съ изучаването на погълнатъ възможността на турски и френски езици. Отъ този градъ заминава за Цариградъ, който е служилъ за огнище на църковна борба, гдето презъ онова време създалъ събрани въ него дейци по нашето възраждане. Тукъ той продължава съ голъмъ старание да се самообразова, като се е предал на изучаване на гръцкия и усъвършенствоване на френския език. Подпомогнатъ отъ близки свои роднини, той въ 1870 год. заминава за Таборъ (Чехия), гдето завърши курса на гимназията и после висше земедѣлско училище. Въ Таборъ като ученикъ и студентъ, той е работилъ за България, като е дѣжалъ публични речи и е изпращалъ статии за издаващите въ Цариград, Букурещъ и Бѣлградъ български списания и вестници.

Следъ като е свършилъ висшето земедѣлско училище въ Таборъ, Кр. Мирски се е отправилъ за градъ Тулча, гдето се е посветилъ на учителското поприще, презъ което време е сътрудничалъ на Ботева, Раковски, Каравелова и др. революционери, които съ работили за политическото ни освобождение. Въ гр. Тулча е основалъ първото българско читалище, въ което съ своята родолюбиви сказки е събуждалъ и крепълъ българския духъ.

Презъ 1878 г., следъ освобождението, той бива поканенъ за учител въ гр. Варна, но съ идването съ тукъ, приема нова длъжност, която му е предложена — секретаръ

</div

ренски апелативен съдъ. Пото-
ле той става председател на
личкия Окръж. Съдъ (1879 г.),
Варненски Окр. Съдъ (1880 г.)
и членъ на Русенски Апелат. Съдъ.
Отъ 1881 год. до смъртта си (7
и 1920 г.) същият адвокатствува
града ни. През това време нѣко-
ко пожи бива избранъ за кметъ
на града, народенъ представител,
председател на Варненски Упра-
ленъ Съветъ, членъ на Общин-
на Съветъ, Председател на Вар-
ненски Книжовно Дружество, осно-
во отъ него и преименовано впо-
дствие Варн. Градска Библиотека.
Освенъ това, покойниятъ е билъ
членъ на Българското Книжовно
дружество въ Браила (1878 г.), ко-
даде основа на Българската А-
кадемия на Науките, на която бѣше
нѣ до смъртта си.

Книжовната си дейност, както
менахме по-горе, покойниятъ е
членъ отъ ученическата си ска-
ака въ гр. Таборъ. Неговите кни-
зини трудове, оригинални и пре-
ли, пръснати по разни списания
естники, засъгват почти всички
ласти на науката. За покойния
ке съ право да се каже, че бъ-
лгариенцопедистъ.

Юкрай книжовните трудове за-
елъзване съ и ония съ чисто и-
рико-археологически характеръ.
Чъ последните се отнатъ.

Българитъ въ Винча (Маджар-
и), статия печатана въ 1876 г. въ
авамия отъ Ст. С. Бобчевъ въ
турешъ в. „Стара Планина“.

Като кметъ на гр. Варна въ
9 г., той основа „Варненски Об-
щински Вестникъ“, въ който въ от-
та „Исторически паметници въ
Европа“, помѣства археологически
ти. Такива сѫ:

i) *Букваленъ преводъ на турския*
писъ, гравиранъ върху чешмата
и четникъ, срещу общинския домъ,
то миналата година е съборенъ
и. О. В. бр. 13 отъ 13.VI 1889 г.).

i) *Надпись отъ Императора Цеза-
рия Агриппа Адрияно Антонина*
изгостини (бр. 15 отъ 12.VII.1889 г.).

i) *Букваленъ преводъ на турския*
писъ, гравиранъ надъ вратите на
шите варненски крепости, на ка-
митъ, на крепостите (табитъ) и
болницата, сегашното помѣщение
пожарната команда (бр. 18 — 19
и 9.IX 1889 г.).

i) *Нѣкои данни за гр. Варна, пуб-
ликувани въ сѫщия вестникъ* (бр.
и 5.IV 1889 г.).

i) *Девня и Варна*, статия публику-
вана въ „Българска Сбирка“ год.
I кн. I отъ 1906 год.

i) *Нѣкои сведения за Варна броя*,
издадена презъ 1906 год. въ
граждество му кметъ на града.

Покойниятъ се много интересува-
ше отъ археологически и исторически
проси, върху които е работилъ.
това свидетелствува неговата ко-
спонденция, грижливо запазена въ
кивата му, водена отъ видните и-
сторици и държавици: Гавриилъ
Честевичъ (неговъ ученикъ) Маринъ
Иновъ, Дръж. К. Иречекъ, Луи Лебъ
(Парижъ), Петко Каравеловъ,
ефандъ Стамболовъ, Ив. Славей-
въ, Стефанъ С. Бобчевъ и др.

По своя характеръ покойниятъ
ше благъ, общедостъпенъ, отзив-
въ и се ползуваше съ всеобща
чест и уважение отъ всички.

Заслугите му, като кметъ на града
и твърде голъмъ. На него се дължи
и преустройство на града и да-
нето тласъкъ за неговото разхуба-
ване за да има видъ на единъ
ропейски градъ.

Неговата преждевременна смърть
топи въ дълбока скърб граждан-
вото, защото въ неговото лице то
губи единъ примеренъ и крайно
стенъ свой съгражданинъ и обще-
зеникъ. Ценеятъ високо неговата
плзотворна дейност частно за гра-
ди, нему се отреди щото тлените
останки да почиватъ на почетно
место въ двора на Съборн. църква.

Твърде заслужено е сторено това.
Варненски гражданинъ Когато ми-
ливъ покрай Съборната църква
зърнешъ гроба на покойния, спо-
хи си за той благороденъ твой съ-
гражданинъ и кажи: Богъ да го
зости!

С. П. И.

Хроника

Редакционни. Редакцията, като
съобщава на г. г. абонатите си, че
съ настоящия брой започва II-та го-
дишина на вестника, моли онзи
отъ тъхъ, които не сѫ изплатили а-
бонамента за 1927/928 г., да внесатъ
въ най-скоро време сумата отъ 20 л.
на дружествения чиновникъ, който
винаги се намира въ клубното помѣ-
щение на ул. „6 Септемврий“ и „Хар-
чева“ (жъгла).

Сѫщата си позволи да изпрати
вестника и на онзи Варненски гра-
ждани — кореняци, които не сѫ чле-
нове на Д-во „Варненски Коренякъ“
съ надеждата, че сѫщите нѣма да
откажатъ получаването му, още по-
вече, че абонамента за 1 година (12
броя) е само 25 лева.

Всички абонати при промѣна
на квартири си да съобщаватъ но-
вите си адреси на редакцията, нами-
раща се въ клубното помѣщение.

Културно-просветното ико-
номическо Д-во „Варненски Коренякъ“
отпустна 2000 л. помѣщъ за по-
страдалите отъ землетресението.

Абонаментъ на вестника ни
отъ 1 май 1928 г. е 25 л., предвидъ
разносите, които се увеличиха.

Софийските ни абонати за уле-
снение, могатъ да внесатъ або-
намента си на г. Коста А. Мановъ, ул.
Ломска, 25.

Едно обществено зло. Че
войните доприносятъ много за упа-
дака на семействите нрави и внесоха
една гангрена въ обществения жиз-
нътъ, това е неоспоримъ фактъ. Има
лица, които при наличността на за-
коненъ бракъ и съ деца, въ мѣста
останали, следъ договора, въ чужда
територия, заселили се тукъ, и съжи-
телствуватъ внебрачно. Печално е,
че жени, които получаватъ пенсии съ
на убитите си мѫже, съживителству-
ватъ съ мѫже, които пъкъ сѫ напуснали
своите жени, безъ да бѫдатъ законно
разведени. Такива слу-
чи сѫтъ голъмъ съблазънъ.

Должностъ се налага на духовни
и административни власти, да изди-
рятъ подобни лица и да упражнятъ
правото на закона, върху тѣхъ. За
сега премълчаваме имена.

Беседи. На 1 Априлъ държа бе-
седа Архим. Иннокентий върху „Ар-
хеологията“ — наука за изучаване на
старини; на 8-и Априлъ Д. Янакиевъ
държа беседа върху „Организация,
права и задължения“; на 16 Априлъ
Недѣлко Михайлова държа беседа
върху „Историческата необходимостъ
и младежката организация“.

Всички тия беседи се държаха въ
клуба на Д-вото „Варненски Коренякъ“,
които бѣха посетени отлично.

Поправка. Въ статията „Одес-
сусъ“ (стара Варна) бр. 12 сѫ допу-
снати грешки: въмѣсто 1886 г., IV ко-
лонъ, долу, следва да се чете 1836 г.;
въмѣсто 2787 г., кол. I, стр. 2, р. 8 от-
долу, следва да се чете 2500 г.; въ
сѫщата колона, р. 18 отдолу, въмѣсто
„го възкреси“ да се чете „Варна
възкресена“.

Не бива тѣй. Виждаме, че е-
динъ общински служител, по наре-
ждание на общинската управа, съ
единъ списъкъ въ ръка, ходи отъ
врата на врата въ къщата по ул. ул.
Царь-Борисъ и 6-и Септемврий да
събира суми, опредѣлени отъ нѣка-
квата си комисия, отъ собствениците
на тия здания, за „китониране“ на
казаниетъ улици. Това не бива тѣй.
Общината не може да проси мило-
стиня, ако има средства нека строи
и златни улици. Какъ общината въ
бюджета си за 1928—1929 г. е пред-
видела 2.000.000 лв. за шосиране
ул. „Гургулята“, и не може да пред-
види перо за тия улици? Кой граж-
данинъ може въ тия трудни времена
да внесе 3—4000 лв. за „китонъ“?
Какво неудобство представляватъ тия
улици така шосирани и то не отдавна?
Да се подържатъ, да се поливатъ,
ето чисти, непрашки улици! Не, ин-
тимната мисълъ е тая: да изтъкнемъ
дейността предъ гражданиството съ

представата на последните и да се
препоръчаме предъ лѣтъвниците, че
всичко се върши за тѣхъ Хитра по-
литика — нали сме отъ балканския
полуостровъ? По дейността на сто-
панска управа ще се повърнемъ
специално другъ путь. Ние похваля-
ваме дейността за шосиране на
улици съ бюджетни срѣдства, а не
съ обременение, на варн. граждани.

Не е вѣрно. Написанието исто-
рията на гр. Варна е идея, която
отдавна е подета отъ мѣстното ар-
хеологическо дружество, т. е. иници-
ативата е на това дружество. То има
сировъ, необработенъ материалъ, бе-
лежки, документи и пр. за написва-
ние тая история. Има основанъ фондъ
за целта, началото на който е тур-
нагъ отъ покойната царица Елеонора
съ подаряване 200 лв. За написва-
ние такъвъ сериозенъ трудъ трѣба
време и главно *средства*. Съ писмо
№ 46 отъ 25 февруари т. г. Варн.
культурно-благотворително дружество
въ гр. София е съобщило на архео-
логическото д-во да се занимава съ
тая въпросъ. Последното въ заседа-
нието си отъ 21 мартъ т. г. е реши-
ло да се поканятъ представители отъ
Културното Д-во „Варн. Коренякъ“
и представител на Варн. кул. благ.
д-во въ София за обсѫждане въ-
проси за написване историита на гр.
Варна. Комитетъ се състави и се
реши да се разшири тоя комитетъ
съ целъ за намиране източници за
образуване необходимия фондъ. Исто-
рията на гр. София се пише но се
издава отъ Соф. град. община, която
предвижда въ бюджета си ежегодно
нуждния кредитъ. По подражание на
това, временния комитетъ реши:
Арх. Д-во да помогне писмено об-
щинската управа да предвиди въ
бюджета си кредитъ за фондъ по
написване историита на гр. Варна,
като се свика по-голъмъ кръгъ на
лица за целта. Обаче, какво виж-
даме, оповестява се въ „Общински
Вестникъ“ и въ другъ единъ, че „по
инициативата на г. Кмета“ щѣль да
се състави комитетъ за написване
историята. Това не е вѣрно. Ние сме
писали по тоя въпросъ въ вестника
и, брой 5 отъ 1 Септември 1927 г.

Общинското управление е
отпуснало своя салонъ на разсад-
ника за изложба по бубохранение-
то, която се предприема отъ Друже-
ството „Варненски Коренякъ“. Бубар-
ството ще даде единъ поминъкъ на
коренитъ жители. Похваляемъ тоя
жестъ на общинското управление,
които заслужва благодарностъ.

Варненски музей. Презъ ме-
сецъ Априлъ сѫ постъпили следните
предмети: мраморна плоча съ изо-
бражение на богиня Конкордия и
глиненъ фрагментъ отъ Варнен. Техн.
Дирекция; вкаменено дърво отъ П.
Динковъ; тракийска стрела и фраг-
ментъ отъ ножче отъ А. Миневъ;
акция „Промишленостъ“ отъ Ст. Асе-
новъ; вазичка съ изображение на
Благовещение отъ В. Милковъ; стре-
ли отъ сражението при Варна 1444
г. отъ Т. Добревъ; старовремененъ
събътилникъ отъ Ат. Константиновъ;
фрагментъ отъ пиринченъ кръстъ съ
надпись отъ Г. Л. Мирчевъ; монета
отъ Ив. Стояновъ; лампичка отъ В.
Гебеджелиевъ; металическа огърлица
съ изображение на Св. Василий отъ
С. Ламбова; женски сукмани, пояси и
престилика отъ М. Василева, Я. Георгиева
и Н. Илиева; златна монета импер. Лео I отъ Д. Ангеловъ;
копие на бълг. шевици отъ с. Лопушна (Провадийско), отъ Окр. Учили.
Инспек.; иерусалимски щампи и ико-
ни отъ Х. С. Георгиевъ; глинени,
стъклени и надгробни фрагменти отъ
разкопки въ града за канализация.
Дружеството благодари на дарите.

Помолени сме да зададемъ въ-
проса на общинската управа, може
ли тя, веднажъ наложила такса за
вода, смѣъ и каналь за г. г. 1920,
21, 22, 23 и 24, да иска допълнителни
такива чакъ въ края на 1924 г., когато
е известно какво таксите сѫ
предвидени въ съответнѣ бюджети?
Ние знаемъ, че подобни решения не
могатъ да има обратна сила, касаю-

щи се материални интереси. Разбира
се това е отъ правно значение. „Не-
културностъ“ на гр. Варна се пре-
махва съ грижите, които се пола-
гатъ отъ факторите на общинската
управа, и то само за това, за да се
покажатъ предъ лѣтъвниците, че сме
културни. Но независимо отъ това,
има и друга по сѫщественна причина
за да заличимъ „некултурните“. Презъ
м. Августъ т. г. ще се отпраз-
днува петдесетъ годиннината отъ
освобождението ни отъ турско иго.
Единъ отъ виновниците на това ве-
ликото тържество се олицетворява въ
бюста на графъ Н. Игнатиевъ. По-
гледнете и ще видите, че отдавна сѫ
изкъртили нѣколко букви отъ бюста
и не можемъ да си обяснимъ защо
това нехайство отъ страна на общ.
управа, проявено къмъ тая „некул-
турностъ“. Нека се заличи тоя актъ
на невъзпитаностъ и отадемъ на-
шата признателностъ, като приве-
демъ въ изправностъ надписа.

Малко внимание следва на-
длежните органи да обърнатъ къмъ
състоянието на площада около
съборната църква „Св. Богородица“. Много
камачета се валятъ по пло-
щада, при входа на църквата, които
затрудняватъ ходението. Събира-
нието на тия камачета е належащо
и ние молимъ или църковното на-
стоятелство да нареди изчистването
на църковния площадъ или пъкъ
общ. управа чрезъ трудоваци.

Неправомърностъта на об-
щинската управа да вз